

zeném případě jde o výkup dluhu podle §§ 1422 a 1423 obč. zák., kde následkem placení věřiteli třetí osobou mají přejíti práva věřitelova na plátce a kde tedy směneční pohledávka placením tím nezaniká (čl. 39 dřívějšího směn. řádu a § 35 nyní platného směn. zákona opakem). Posoudil tedy soud první stolice věc po právní stránce správně, vyhověv žalobě podle §§ 1422 a 1423 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání nelze upřítí oprávněnost, neboť odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně, dospěv k úsudku, že stačí souhlas i jen jednoho ze solidárních dlužníků, by si mohl plátce dáti postoupiti zaplacenou pohledávku podle § 1422 a 1423 obč. zák. Ve sporném případě nesouhlasí žalovaná s výkupem pohledávky žalobcem a výkup má jí býti vnucen. To jest však podle § 1423 obč. zák. možné jen za předpokladu, že dlužník s výkupem souhlasí, neboť bez povolení dlužníkovu nemůže třetí osoba z pravidla (§ 462) věřiteli placení vnutiti. Toto zákonné ustanovení jest výronem právní zásady, že třetí osoba se nesmí vmísiti do cizích právních poměrů bez souhlasu účastníků. Jde-li tudíž o pohledávku s více solidárními dlužníky, jest k výkupu zapotřebí souhlasu všech dlužníků, neboť jde o souběh tolika samostatných závazků, kolik jest dlužníků (Sedláček, Obligační právo str. 118). Právní povaha solidárních dluhů nevylučuje, by jednotlivý solidární dlužník neměl s věřitelem smlouvené pro sebe podmínky příznivější, zejména, pokud jde o vymáhání dluhů. Takový solidární dlužník jakož i věřitel sám mohou míti právní zájem na tom, by do právního poměru nevstoupil cizí věřitel výkupem pohledávky, a proto může třetí osoba vnutiti věřiteli placení jen, když si opatřila souhlas všech solidárních dlužníků. Tuto zásadu vyslovil nejvyšší soud již opětovně a nemá důvodu, by se od ní odchýlil (Rv I 1205/23, Rv I 1223/23 srovnej také rozh. sb. n. s. 5382). Rozhodnutím nejvyššího soudu sb. čís. 5466 nebyl vysloven opačný názor, neboť sporná otázka nebyla tam vůbec řešena dovolacím soudem. Dovolává-li se žalobce rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni Gl. U. 4210, stačí ho poukázati na opačné rozhodnutí Gl. U. 5405. Poněvadž tu není zákonného předpokladu souhlasu všech solidárních dlužníků, nebyla dovolatelka ve smyslu § 1423 obč. zák. povinna přijmouti nabízené jí placení a žalobní nárok postrádá podkladu.

Čís. 8723.

Rekurs podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s. jest nepřipustným, když usnesení, jímž bylo námitce nepřislušnosti soudu vyhověno a spisy postoupeny příslušnému soudu, bylo vydáno teprve soudem druhé stolice.

(Rozh. ze dne 16. února 1929, R II 34/29.)

Soud první stolice zamítl námitku místní nepřislušnosti, rekursní soud námitce vyhověl a postoupil spisy podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s. krajskému soudu v M. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Podle § 261 poslední odstavec c. ř. s. může žalobce, namítá-li žalovaný nepřislušnost soudu, navrhnouti, by soud postoupil žalobu, vyhověli námitce nepřislušnosti, soudu žalobcem uvedenému. Postoupení jest spojeno s usnesením o nepřislušnosti a nepřipouští se proti tomuto usnesení opravný prostředek mimo opravný prostředek proti rozhodnutí o nákladech sporu o příslušnost. Ustanovení toto bylo podle poučení ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914 čís. 43 Věstníku, učiněno za tím účelem, by bylo žalobci umožněno pro případ, že se chce podrobiti rozhodnutí soudu o otázce příslušnosti, přikázání žaloby jinému soudu, aniž by tím zahájenost sporu byla přerušena. Nechce-li se však rozhodnutí tomu podrobiti, nemá tu příslušetí výhoda zjednodušeného řízení. Po ústním jednání ze dne 29. listopadu 1928 navrhl zastupce žalobců, by soud, vyhověli námitce nepřislušnosti soudu, postoupil spisy příslušnému krajskému soudu v M. Prvý soud sice nevyhověl námitce nepřislušnosti soudu, učinil tak však soud rekursní uznáv, že dovolaný soud v O. příslušným není, a postoupil spisy podle návrhu žalobců krajskému soudu v M. Proti tomuto usnesení podali žalobci dovolací rekurs ve věci samé, napadající právní názor rekursního soudu ohledně nepřislušnosti soudu v O. Podle § 261 poslední odstavec c. ř. s. jest tento dovolací rekurs zřejmě nepřipustným, bez ohledu na to, že námitce nepřislušnosti vyhověl teprve soud rekursní, nikoli již soud první, neboť zákon v té příčině nerozeznává.

Čís. 8724.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jest příhodou v dopravě, narazil-li posunovaný vůz na železniční vozy stojící ve stanici a určené železniční správou k nakládání v době, kdy se provádělo nakládání a dělníci zaměstnaní při nakládání nebyli dráhou vyzváni, by v práci ustali k vůli posunování, které jest s to, by ohrozilo jejich tělesnou bezpečnost. Pokud nebyli dělníci dostatečně upozorněni.

(Rozh. ze dne 16. února 1929, Rv II 441/28.)

Žalobce nakládal ve stanici na vagon dlouhé dřevo. Za práce vrazil do vagonu posunovaný vagon, nárazem dřevo spadlo na žalobce a poranilo ho. Žalobní nárok proti dráze uznal procesní soud první stolice z polovice po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalované dráhy, k odvolání žalobce uznal žalobní nárok zcela po právu. Důvody: Soud odvolací přejímá zjištění skutkových okolností soudem první stolice, že hned při početí posunování pískáním stroje bylo upo-